

Dievo vaistas
išprotėjusiam
pasauliui

Dievo vaistas išprotėjusiam pasauliui

Šiandien mums nereikia ilgai aiškinti, kad pasaulis yra išprotėjęs. Šis savanaudiško pasaulio išprotėjimas pasireiškia iš esmės visose nacionalinėse ir tarptautinėse gyvenimo srityse. Dėl to pasaulis yra pilnas kančių. Dideliuose žemės plotuose milijonai žmonių miršta iš bado, o baimė, kad ateityje bus dar blogiau, užpildo žmonių širdis visuose žemynuose. Atrodo, kad nėra jokio būdo išvengti to, kas vyksta, nepaisant mūsų talentingiausių valstybės veikėjų ir valdovų pastangų pakeisti padėtį.

Tai yra laikas, kurį pranašavo Jėzus, sakydamas: „Tautos bus sumišusios, sutrikusios dėl šėlstančių jūrų ir keistų potvynių. Žmonės bus išsigandę to, ką matys ateinantį žemėje“ (Luko 21:25, 26). Kaip matome pasaulyje, yra rimtų priežasčių bijoti. Jėzus sakė, kad kartu su šia baime bus

sumišimas; graikiškas žodis, čia išverstas kaip „sumišę“ (), pažodžiui reiškia „be išeities“. Štai kodėl pasaulis yra kupinas baimės. Jie nemato išeities iš dilemos, nemato išeities iš žmogaus elgesio beprotybės šiais laikais, kuriuos Jėzus apibūdino kaip „didžiulę nelaimę, kokios nuo pasaulio pradžios iki šiol nebuvo ir niekada nebus“ (Mato 24:21). (Mato 24:21). Šiame teiginyje Jėzus iš esmės cituoja Danieliaus pranašystę, 12 skyrių, 1 eilutę, kur Danielius apibūdina tą patį laikotarpį kaip „tokį sunkų laikotarpį, kokio nebuvo nuo tautos susikūrimo“.

Norėdamas pabrėžti, koks sunkus bus šis vargo laikas, Jėzus priduria: „Jei tie laikai nebūtų sutrumpinti, nė vienas žmogus neišgyventų. Bet dėl Dievo tautos tie laikai bus sutrumpinti“ (Mato 24:22). Tačiau Jėzus mus užtikrina, kad šie laikai bus sutrumpinti dieviškąja galia, veikiančia per jo bažnyčią, „išrinktuosius“. Kitaip tariant, Jėzus sutinka su žmogiškuoju požiūriu, kad iš šio žmogiškosios beprotybės dilemos nėra išeities, bet guodžia mus mintimi, kad Dievas numatė išeitį, išgelbėjimo kelią žmonijai iš jos pačios blogio kelio, nuodėmės ir savanaudiškumo. Būtent

šią Dievo numatytą išeitį mes vadiname jo vaistu pasauliui, kuris tapo beprotiškas.

Karalystė

Trumpai tariant, Dievo vaistas nuo puolusios žmonijos ligų yra karalystė, arba vyriausybė, kurią Jis visame savo Žodyje pažadėjo įsteigti. Vienas iš šių pažadų susijęs su didžiojo Mesijo ir Karaliaus atėjimu į karalystę: „Mums gimė vaikas, mums duotas sūnus, ir valdžia bus ant jo pečių, ir jo vardas bus Nuostabasis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis. Jo valdymo ir taikos augimas bus begalinis, ant Dovydo sosto ir jo karalystėje, kad ją tvarkytų ir įtvirtintų teisingumu ir teisumu nuo šiol ir per amžius. Tai įvykdys kareivijų Viešpaties uolumas.“ Izaijo 9:6,7

Viešpats užrašė daugybę pranašysčių, kad mus užtikrintų, jog jo karalystė bus įkurta žemėje, ir daugelyje „“ pavyzdžių ši karalystė vadinama kalnu, „Viešpaties kalnu“. Danielio 2 skyriuje, pagal Danielio pranašystę, šis kalnas pirmiausia pasirodo kaip akmuo, kuris sudaužo šios pasaulio nedorąsias karalystes ir

vyriausybės ir tampa didžiu kalnu, užpildančiu visą žemę. Šio skyriaus 45 eilutė mums suteikia nuostabų užtikrinimą dėl Dievo karalystės. Cituojame: „Kadangi tu matei, kad akmuo buvo iškirstas iš kalno be rankų ir kad jis sudaužė geležį, varį, molį, sidabrą ir auksą, didis Dievas karaliui atskleidė, kas įvyks ateityje: sapnas yra tikras, o jo prasmė yra tikra.“ Izaijo 25 skyriuje Dievo karalystė vėl palyginama su kalnu. „Ir ant šio kalno“, skaitome, „visų tautų Viešpats surengs nuostabią šventę. Tai bus skanus pokylis su skaidriu, gerai brandintu vynu ir išrinktu mėsos patiekalu.“ Izaijas 25:6

Karalystės palaiminimai

Karalystės palaiminimai išsamiai aprašomi Michėjo 4:1-4. 1 eilutėje rašoma: „ „ „Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas bus įkurtas ant kalnų viršūnių ir iškilęs virš kalvų, ir žmonės plūs į jį.“ Tinkama, kad Viešpats savo ateinančią karalystę palygina su kalnu. Šios pranašystės pirmiausia buvo skirtos Izraelio tautai, o Izraelio tauta buvo įpratusi būti valdoma iš kalno. Siono kalnas Jeruzalėje buvo nacionalinė vyriausybės,

valdžiusios Izraelį, būstinė. Būtent čia, šiame kalne, Dovydas vykdė savo valdžią Izraelio, Dievo išrinktosios tautos, reikalams. Taigi, kai šiame ir kituose pranašystėse Dievas kalbėjo apie savo kalną, kuris bus įkurtas ant kalnų viršūnių, atsidavusiam izraelitui buvo lengva suprasti, kad jo Dievas, Jehovas, žadėjo įkurti galingesnę karalystę žemėje, nei kada nors anksčiau buvo žinoma. Ir taip iš tiesų bus.

Mika pranašystėje apie karalystės įkūrimą pateikiamas papildomas paaiškinimas ir įdomi detalė. Čia skaitome, kad šis Viešpaties kalnas yra „Viešpaties namų kalnas“. Tai taip pat buvo izraelitams pažįstama „ „ kalba. Viešpaties valdovų namus Izraelyje vadovavo Dovydas ir jo įpėdiniai. Tačiau Dovydas ir jo kūniški įpėdiniai nebus ateities Dievo karalystės žemėje valdovų namai. Praeityje daugeliu atvejų tautų ir imperijų valdovų namai buvo sudaryti iš šeimos narių, kuriems karaliaus mirties atveju valdžia perduodavo kitam tos pačios šeimos nariui.

Tokiu būdu veikia pranašiškas Viešpaties namas. Šis namas susideda iš jo sūnų, tarp kurių aukščiausiasis yra Jėzus. Mes skaitome,

kad kai Jėzus atėjo savo pirmuoju atėjimu, „jis atėjo pas savuosius, bet savieji jo nepriėmė. Bet visiems, kurie jį priėmė, jis suteikė teisę tapti Dievo sūnumis“ (Jono 1:11,12). Jėzaus vadovaujami, jie buvo pirmieji Dievo valdovų namų nariai. Bet visame Izraelyje nebuvo pakankamai tų, kurie priėmė Jėzų, kad jiems būtų suteikta ši garbė; todėl Dievas, atėjęs laikui, kreipėsi į pagonis, skelbdamas Evangeliją, kad surastų tuos, kurie yra verti užpildyti iš anksto nustatytą skaičių, kuris sudarytų jo valdovų namus. Naujajame Testamente daug rašoma apie tuos, kurie tapo tikinčiaisiais nuo Jėzaus pirmojo atėjimo ir kurie Šventosios Dvasios galia tapo Dievo vaikais arba sūnumis. Jiems pažadėta, kad jei jie liks ištikimi, jie viešpataus su Kristumi Dievo valdovų namuose. (Romiečiams 8:16-19). „Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai, o jei vaikai, tai ir paveldėtojai, Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai. Bet jei mes turime dalytis jo šlove, turime dalytis ir jo kančiomis. Aš manau, kad dabartinės kančios nėra vertos palyginti su šlove, kuri bus apreikšta mumyse. Nes visa kūrinija su dideliu troškimu laukia Dievo sūnų apsireiškimo.“

Viešpaties keliai

Mika 4 skyriuje, 1 eilutėje, pranašystė apie Dievo karalystę skelbia, kad „žmonės plūs į ją“. Panaši pranašystė Izaijo 2:2-4 skelbia, kad „visos tautos plūs į ją“, ir abiejose pranašystėse mums užtikrinama, kad daugelis iš visų tautų, plūstančių į Dievo karalystę, sakys: „Eikime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus; Jis mus mokys savo kelių, ir mes eisime Jo takais, nes iš Siono išeis įstatymas, o iš Jeruzalės – Viešpaties žodis.“ 3 eilutė

Šioje pranašystėje Siono kalnas simbolizuoja dieviškąją valdžią Dievo karalystėje. Taigi tai simbolizuoja dvasinį tos karalystės aspektą, kurį sudaro Jėzus ir jo ištikimi bei pašlovinti pasekėjai. Mums sakoma, kad Viešpaties žodis išeis iš Jeruzalės. Čia minimas platesnis Dievo karalystės veikimo aspektas, kuris suprantamai susijęs su žmonija čia, žemėje. Šis ryšys bus palaikomas per senovės Dievo tarnus, tokius kaip ištikimi senovės pranašai ir kiti, kurie ištikimai tarnavo Dievui iki Jėzaus pirmojo atėjimo. Jėzus sakė, kad „daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir sėsis su Abraomu,

Izaoku ir Jokūbu dangaus karalystėje“ (Mato 8:11). (Mato 8:11). Graikų tekste esantis žodis, kuris čia verčiamas kaip „sėsis“, reiškia, kad kalbama apie mokinius, sėdinčius prieš savo mokytoją. Taigi senovės ištikimi Dievo tarnai bus tie, kurie Dievo karalystėje žmonijai perteiks Dievo žodį arba įstatymus. Juos galime laikyti simboline Jeruzale iš Michėjo pranašystės. Taigi čia turime tiek dvasinę, tiek žemiškąją karalystės fazes, o žemiškosios fazės atstovai atstovauja dvasinės fazės atstovams ir perduoda žmonėms Dievo įstatymą, gautą iš Jėzaus ir jo bažnyčios.

Žmonės ir tautos šioje Dievo karalystės pranašystėje rodo savo norą pažinti ir sekti Viešpaties keliu. Ir tuo metu „jis teis daugelį tautų ir barės [hebrajiškai: pataisys] tolimas galingas tautas; jos savo kardus sukals į plūgus, o ietis – į kirtimo peilius; tauta nebekels kardų prieš tautą ir nebemokysis kariauti“. Michėjo 4:3

Čia įdomu atkreipti dėmesį į didelį skirtumą tarp Viešpaties kelio ir savanaudiškų žmonių kelio. Per amžius klaidinga žmogaus filosofija tvirtino, kad vienintelis būdas užtikrinti taiką yra

būti pasirengus karui (). Tačiau čia matome, kad Viešpaties kelias yra kitoks. Kai žmonės išmoks Viešpaties kelius, jie atsisakys karo planavimo ir pasirengimo jam. Vietoj to jie „savo kardus sukals į plūgus, o ietis – į genėtuvus“. Vietoj to, kad toliau kurtų dideles armijas gynybai, kaip yra įprasta, ir taip užtikrintų taiką, „tauta nebekels kardų prieš tautą ir nebemokysis karo“.

Pagalvokite, koks žingsnis į priekį tai bus sprendžiant šią beprotybę, kuri šiandien yra tokia paplitusi pasaulyje! Motina nebesijaus, kad jos sūnus gali būti išsiųstas į karo lauką, kur bus nužudytas. Pasaulio išteklių nebebus eikvojami didžiulėms karinėms struktūroms išlaikyti, nes jie nebesimokys karo ir nebeužsiims karo veiksmis. Tai yra Viešpaties kelias, kuris bus įtvirtintas visoje žemėje Dievo karalystėje, kuri bus įkurta kalnų viršūnėse, tai yra, valdys visų žmonių reikalus. Mes džiaugiamės šiuo Dievo vaisto nuo pasaulio beprotybės aspektu!

Mikailo pranašystės 4 eilutėje rašoma: „Kiekvienas sėdės po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes taip

pasakė Visagalis Viešpats.“ Vynuogių ir figų medžių iliustracija pabrėžia ekonominę saugumą visai žmonijai. Viena iš priežasčių, kodėl šiandieniniame pasaulyje yra tiek daug baimės, yra ekonominio saugumo trūkumas. Daugelio širdys yra pripildytos baimės, kad jie praras pragyvenimo šaltinį ir taps priklausomi nuo socialinės paramos. Bet tada niekas jų negąsdins grasinimais iškeldinti iš namų ar baime dėl alkio sau ar savo šeimoms. Niekas jų negąsdins jokių tikslu, ir mes turime palaimingą užtikrinimą, kad „Visagalis Viešpats taip pasakė“. Ar gali būti geresnis užtikrinimas nei šis, kad Dievo vaistas pasauliui, kuris išprotėjo, yra veiksmingas ir sėkmingas?

Šiandieniniame pasaulyje kartais girdime kažką sakant – netgi aukštus vyriausybės pareigūnus – kad jei jie galėtų priversti žmones daryti tai ar tai, arba jei vyriausybė priimtų tą ar kitą įstatymą, turėtume taiką ir saugumą. Bet Dievo ištaisyme nėra vietos tokioms „ (jei tik) neapibrėžtumams. Dievo vaistas turi būti primestas savavališkai ir dieviškąja galia – Viešpaties namų kalnu – visiems žmonėms ir tautoms. Jie neturės kito pasirinkimo, kaip tik paklusti. Jie džiaugsis, kai supras, kaip

nuostabūs yra Viešpaties keliai. Po tiek daug amžių laukimo ir vilties, o kai kurių – ir maldų, Dievo kelias bus įtvirtintas žemėje!

Reikia daugiau

Nesvarbu, kokios nuostabios bus Dievo karalystės palaimos nuodėmingam ir mirštančiam pasauliui, kaip išsamiai aprašyta Michėjo pranašystėje (4:1-4), jos vis tiek nebus vaistas nuo visų žmogiškųjų ligų. Michėjo pranašystė rodo, kad žmonės nebesimokys kariauti, todėl nebebus karų. Ji užtikrina mus, kad jie savo kardus perdirbs į plūgus, o ietis – į genėtuvus. Jie panaudos išteklius, dabar skiriamus karui ir ginklavimuisi, taikos ir geros valios tarp tautų skatinimui. Ji užtikrina mus, kad bus ekonominis saugumas, kad niekas nebijos netekti savo namų ar badauti. Visi „“ bus palaiminti gerove ir gausa visais žmogaus poreikių aspektais.

Tačiau net ir turėdama visas šias palaimas, žmonija vis tiek gyventų baisyje sielvarto ir kančios dėmėje, nes ji vis tiek būtų mirštantė rasė. Turėtume pasaulį, kuriame visose tautose būtų gausu ligoninių, o tos ligoninės

būtų pilnos kenčiančių ir mirštančių žmonių. Vis dar turėtume psichiatrijos ligonines, perpildytas ligoniais. Anksčiau ar vėliau kiekvienas namas būtų ištiktas baisių ligų ir galiausiai neišvengiamos mirties. Tai nebūtų idealus pasaulis. Jėzus mokė savo mokinius melstis: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mato 6:10). Negalime įsivaizduoti, kad danguje būtų karai, negalime įsivaizduoti bado danguje, negalime įsivaizduoti ligų ir mirties. Taigi Dievo karalystė bus visiškas vaistas nuo žmonijos ligų.

Biblija mus užtikrina, kad taip ir bus. Jau minėtame pranašystės fragmente, kuriame Dievo karalystė vėl vadinama kalnu, mums užtikrinama, kad ligos ir neišvengiama mirtis taip pat bus sunaikintos. Tai yra pranašystė iš Izaijo 25:6-9. Kalbant apie daugelį palaiminimų, kuriuos Viešpats suteiks, kad patenkintų žmonių troškimus, mums sakoma, kad šioje kalnoje kareivijų Viešpats „surengs nuostabią šventę visiems pasaulio žmonėms. Tai bus skanus banketas su skaidriu, gerai brandintu vynu ir išrinktu mėsos patiekalu“.

„Ten jis pašalins niūrumo debesis, mirties šešėlį, kuris tvyro virš žemės. Visagalis Viešpats nušluos visas ašaras.“ Tai, atrodo, yra nuoroda į žinių trūkumą, kurį dauguma žmonijos patyrė per amžius, žinių apie Dievą ir jo kelius trūkumą. Didžiulis nežinojimo debesis ar šydas šiuo atžvilgiu buvo užmestas ant visų žmonių, taip pat ir ant tautų. Būtent dėl to, kad tautos yra apgaubtos šia uždanga, jos įsivaizduoja, kad gali užtikrinti taiką, tuo pačiu ruošdamosi karui. Dabar jos negali peržvelgti šios uždangos, kad suprastų ir įvertintų Viešpaties kelius. Bet ta uždanga bus pašalinta, nes kitos pranašystės rodo, kad tada „žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą“ (Izaijo 11:9; Habakuko 2:14).

Šioje kalnoje arba Dievo karalystėje „Jis nugalės mirtį“ (Izaijas 25:8). Kitas vertimas tai išreiškia dar stipriau, sakydamas, kad Viešpats nugalės mirtį. Taip, tas didis priešas Mirtis bus nugalėtas Dievo karalystės jėgomis ir nebegalės gadinti visos žmonijos laimės. Pranašystė tęsiasi ir sako: „Viešpats Dievas nušluos ašaras nuo visų veidų ir pašalins savo tautos panieką iš visos žemės, nes Viešpats

taip pasakė.“ Koks pasikeitęs bus pasaulis Dievo karalystėje, kai ašaros bus nušluostytos nuo visų veidų! Ašaros čia naudojamos kaip liūdesio, sielvarto, skausmo simbolis. Bet visa tai bus panaikinta, ir džiaugsmas užplūs kiekvieną miestą, kiekvieną miestelį, kiekvieną kaimą, kiekvieną kaimą.

Pranašystė tęsiasi, sakydama, kad Viešpatys pašalins savo tautos bausmę nuo visos žemės. Ši Dievo tautos bausmė buvo viena iš nuodėmės ir mirties viešpatavimo požymių. Šėtonas sukėlė savo pajėgas prieš tuos, kurie tarnauja Dievui, ir jie yra barti, persekiojami, klaidingai vaizduojami, todėl tik nedaugelis yra tikrai pasirengę ir pakankamai drąsūs, kad ryžtingai stotų už Dievo kelius, teisumo, taikos ir geros valios kelius. Bet Dievo kalne, „Viešpaties namų kalne“, jis pašalins Dievo tautos bausmę. Vienoje iš Biblijos karalystės pažadų mums sakoma, kad „ta senoji gyvatė, kuri yra velnias ir šėtonas“, didysis apgavikas ir žmonių engėjas, bus tada surištas (Apreiškimo 20:2). Kaip nuostabios yra Dievo pažadų perspektyvos! Kiek šviesios turėtų būti mūsų viltys dėl Dievo pažadų! Izaijo 25 eilutėje 9 rašoma: „Tą dieną bus sakoma: „Štai, tai yra

mūsų Dievas, kurio mes laukėme, ir jis mus išgelbės; tai yra Viešpats [Jehova], kurio mes laukėme, mes džiaugsimės ir linksminsimės jo išgelbėjimu”.

Tiesa, kad žmonės laukė ir troško tų pačių palaiminimų, kuriuos jiems suteiks Dievo karalystė. Jie nežinojo, kas bus šių palaiminimų šaltinis. Žmonės naujas sąlygas vadino utopija ir kitais maloniais vardais, bet kai šie palaiminimai bus iai išliejami ant jų, vienas iš pagrindinių palaiminimų bus jų supratimas apie šaltinį. Jie supras, kad didis meilės Dievas, kuris pasiuntė savo Sūnų būti pasaulio Atpirkėju ir Gelbėtoju, yra šio didingo plano, kuris atneš pasaulinei ir ilgalaikiai taikai, kartu su sveikata ir amžinu gyvenimu bei pažinimu apie save ir savo Sūnų, kuris pats savaime bus palaima, kokios per visą žmonijos istoriją patyrė tik nedaugelis, autorius ir planuotojas.

Naujojo Testamento patvirtinimas

Nors mes daugiausia cituojame Dievo pažadus, užrašytus Senajame Testamente, šie brangūs pažadai yra patvirtinti Dievo per jo

tarnus Naujajame Testamente. Pavyzdžiui, mes skaitome apie Jėzų, kad jis skelbė Dievo karalystę. Bet ne tik tai, jis keliavo iš vietos į vietą, patvirtindamas savo žodinį pranešimą stebuklais, kuriuos atliko, gydydamas ligonius ir prikeldamas mirusius. Apaštalas Petras Apaštalų darbų 3:20-24 pasakoja apie Kristaus sugrįžimą per Antrąjį atėjimą ir sako, kad tada pasaulis galės tikėtis „visų dalykų atstatymo laikų“. Dievas nuo pasaulio pradžios per savo šventuosius pranašus pranašavo šiuos atstatymo laikus. Petras čia minėtą atstatymą iliustravo stebuklu, kurį jis ką tik atliko, išgydydamas nuo gimimo luošą vyrą. (Apaštalų darbų 3:1-8). Tai taip pat apima viltį dėl mirusiųjų prisikėlimo, kaip nurodyta Apaštalų darbų 4 skyriaus 2 eilutėje. Apaštalas Paulius, liudydamas prieš Romos valdžią, sakė, kad Izraelio pranašų ir vyresniųjų viltis buvo, kad prisikels ir teisieji, ir neteisieji. Apaštalų darbų 24:14,15

Paulius apie prisikėlimą

Paulius savo puikioje pamokoje apie mirusiųjų prisikėlimą, pateiktoje 1 Korintiečiams 15 skyriuje, sako: „Bet dabar

Kristus prisikėlė iš mirusiųjų ir tapo pirmagimis iš tų, kurie užmigo. Nes kaip mirtis atėjo per žmogų, taip ir prisikėlimas iš mirusiųjų atėjo per žmogų. Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti. Bet kiekvienas savo eile: Kristus – pirmieji vaisiai, po to – Kristaus žmonės jo atėjime [graikų kalba – buvime]“. Šiame pasakojime Paulius kalba apie Dievo karalystės palaiminimus, nes toliau jis tęsia: „Tada ateis pabaiga, kai jis atiduos karalystę Dievui, Tėvui, kai jis panaikins visą valdžią, visą autoritetą ir galią. Jis turi karaliauti, kol visus priešus padės po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis.“ 1 Korintiečiams 15:20-26

Koks visapusiškas yra mintis, kad mirtis pati galiausiai bus sunaikinta! Žinoma, tai reiškia, kad tie, kurie miegojo mirties miego, bus pažadinti, kad galėtų dalytis karalystės palaiminimais su likusia žmonija. Ir kodėl gi turėtų būti kitaip? Kiek nepatenkinama būtų žinoti, kad gyvoji žmonių karta mėgaujasi tobulu pasauliu, laisvu nuo visų beprotybės apraiškų, kurios mus supa šiandien, laisvu ir nuo ligų bei mirties rykštės, ir vis dėlto suprasti,

kad milijardai tų, kurie gyveno praeityje, neteko šių palaiminimų, nes mirė per anksti!

Bet Dievas taip nesielfia! Jo vaistas pasauliui, kuris pakriko, yra visapusiškas ir visap us. Tam tikra prasme pasaulis yra išbalansuotas nuo tada, kai žmogus pirmą kartą nusidėjo prieš Dievo įstatymus. Kiekviena žmonijos karta patyrė socialinės ir šeimos gyvenimo nesuderinamumą. Visi kentėjo skausmą ir mirtį. Visi buvo apimti sielvarto, o jų akys buvo užtvindytos ašaromis, kai mirtis pasiglemžė jų artimuosius. Būtų neprotinga manyti, kad visi šie milijardai dabar yra už Dievo mylinčios karalystės ribų.

Tarp kenčiančių ir mirštančių žmonių yra gerai žinomas posakis: „Kol yra gyvybė, yra viltis.“ Bet mes negalime apriboti Dievo galios šiuo posakiu. Dievo pažadai užtikrina mus, kad yra viltis po mirties; kad mirusieji bus prikelti į gyvenimą, kaip jau minėjome, Biblijoje aprašoma kaip mirusiųjų prisikėlimas. Jėzus sakė: „Nenustebkite dėl to, nes ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs jo balsą ir išeis“ (Jono 5:28, 29). Tie, kurie darė gera (t. y. tikintieji šiame gyvenime), prisikels gyvenimui

ir gyvens bei viešpataus su Kristumi jo šlovingoje karalystėje, kuri bus palaiminimų šaltinis visai žmonijai. Kiti prisikels teisingumui, tai yra, jie prisikels ir bus patikėti bandomajam laikotarpiui, per kurį jiems bus suteikta galimybė įrodyti savo ištikimybę Dievui palankiomis naujojo pasaulio aplinkybėmis. Ko daugiau galėtume prašyti!

Senajame Testamente mirusiųjų prisikėlimas iliustruojamas įvairiais būdais. Senajame Testamente pats žodis „prisikėlimas“ nenaudojamas, bet toje įkvėptos Žodžio dalyje Dievas mirusius palygina su kalniais, o jų pabudimą iš mirties – su išėjimu iš nelaisvės. Šie pažadai apie išsilaisvinimą iš nelaisvės su Dievo pagalba yra tokie visapusiški, kad apima visą žmonijos pasaulį. Jų išvedimas iš mirties apibūdinamas kaip sugrįžimas. Mozė meldėsi: „Viešpatie, Tu buvai mūsų buveinė per visas kartas, prieš kalnams gimstant ir Tau sukuriant žemę ir pasaulį. Nuo amžinybės iki amžinybės Tu esi Dievas. Tu paverči žmogų dulke ir sakai: „Sugrįžkite, žmonių vaikai.“ Psalmių 90:1-3

Būtent Edeno sode Dievas pasmerkė žmones pražūčiai, kai nuteisė mūsų pirmus tėvus „“ ir išvarė juos iš sodo į nebaigtą žemę mirti. Tuomet ir prasidėjo tikrosios žmogaus bėdos. Tačiau Mozė mus užtikrina, kad tai nėra Dievo santykių su žmogumi pabaiga. Tie, kuriuos Jis pavertė dulkėmis, išgirs nuostabų įsakymą: „Sugrįžkite, žmonių vaikai“. Taip, Kristus, kuris savo mirtimi pasirūpino pasaulio išpirkimu ir išgelbėjimu, panaudos dieviškąją galią, kad pakviestų visą mirusią žmoniją grįžti į gyvųjų žemę.

Izaijo 35:10 yra dar vienas nuostabus pažadas apie žmonijos sugrįžimą iš mirties. Šiame tekste rašoma: „Ir Viešpaties išpirkti [tie, kurie buvo išpirkti dėl Jėzaus mirties ant Kalvarijos kryžiaus] sugrįš ir ateis į Sioną su giesmėmis ir amžina džiaugsmu ant galvų: jie gaus džiaugsmą ir linksmybę, o liūdesys ir dejonės pabėgs.“ Koks tinkamas kulminacijos taškas tai yra šviesiai vilties, kuri visame šiame skyriuje yra pateikiama kenčiančiam pasauliui! Trečiajame eilėraštyje skaitome: „Stiprinkite silpnas rankas, sutvirtinkite klupstančias kojas; sakykite tiems, kurių širdys bijo: „Būkite stiprūs, nebijokite; jūsų Dievas ateis, jis ateis su kerštu,

kuris yra Dievo kerštas; jis ateis su dievišku atpildu, kad jus išgelbėtų.“ Izaijo 35:3,4

Šis pažadas ypač tinka šiandienai. Tai yra Dievo keršto diena nuodėmių prakeiktai ir mirštančiai žmonijai. Bet jis ateina ne tik tam, kad atkeršytų pasauliui, nes, kaip rodo šis pažadas, kerštas yra atlygio forma. Jo tikrasis tikslas yra išgelbėti ir palaiminti žmoniją: „Jis ateis jus išgelbėti.“

Izaijas tęsia: „Tada atsivers aklujų akys, ir kurčiųjų ausys bus atkimštos. Tada raišas šoks kaip elnias, o nebylio liežuvis giedos, nes dykumoje išsiverš vandenys, o dykumoje – upeliai. Išdžiūvusi žemė taps tvenkiniu, o ištroškusi žemė – vandens šaltiniais; ten, kur gyveno drakonai, kur jie gulėjo, bus žolė su nendrėmis ir nendrėmis“ (5–7 eilutės). Koks tai bus pokytis šiandienos pasaulio, kuris yra toks nelaimingas ir kupinas baimės, perspektyvoje! 8 eilutėje rašoma: „Ten bus greitkelis ir kelias, kuris bus vadinamas Šventumo keliu; nešvarūs jo neperžengs, bet jis bus skirtas tiems [t. y. tiems, kurie yra nešvarūs, kaip būdas jiems tapti švariais ar teisusiais ir priimtinais Dievui]: keliauninkai, nors ir kvailiai, jame nepasiklys.

Ten nebus nei 10 nebus liūto, nei jokio grobuoniško žvėries; jų ten nebus; bet išpirktieji ten vaikščios“ (Izaijo 35:8,9). Tada 10 eilutėje seka nuostabus pažadas apie tą palaiminimų kulminaciją, kai Viešpaties išpirktieji sugrįš iš mirties su amžinosios džiaugsmo giesmėmis ant galvų. Kai pranašas sako: „Ten nebus liūto“, mums primenamas pažadas Apreiškimo knygos 20 skyriuje, kuris mums sako, kad tuo metu Šėtonas bus surištas. Šėtonas Biblijoje apibūdinamas kaip riaumojantis liūtas, ieškantis, ką galėtų praryti. 1 Petro 5:8

Tame naujame pasaulyje, kai Dievas sunaikins teismo priešus ir išlies savo dvasią ant visos kūrinijos, kokios nuostabios bus sąlygos! Izaijas rašė: „Tada teismas apsigyvens dykumoje, o teisumas liks derlingame lauke. Teismo darbas bus taika, o teismo rezultatas – ramybė ir užtikrintumas amžinai. Ir mano tauta [visa žmonija] gyvens taikiose buveinėse, ir saugiose gyvenvietėse, ir ramioje poilsio vietoje.“ Izaijas 32:16-18

Tai bus laikas, kai Dievo karalystė viešpataus žemėje ir jo vaistas išprotėjusiam

pasauliui bus visiškai įgyvendintas. Koks nuostabus yra prieš mus esantis perspektyvas! Koks nuostabus yra suvokimas, kad žmogaus viltis ateityje yra tokia pat šviesi kaip Dievo pažadai!

Galutinis liudijimas

Galutinis liudijimas apie Dievo karalystę mums pateikiamas Apreiškimo knygoje. Šioje knygoje yra daug nuorodų į karalystę, bet mes norėtume trumpai atkreipti dėmesį į kai kurias užtikrinimus, kuriuos randame 20, 21 ir 22 skyriuose. 20 skyriuje, kaip jau minėjome, turime užtikrinimą, kad Šėtonas bus surištas. Mums užtikrinama, kad Kristus kartu su savo ištikimais pasekėjais, bažnyčia, gyvens ir viešpataus tūkstantį metų, kad išdalytų Dievo pažadėtus palaiminimus. Šiame skyriuje taip pat informuojama, kad mirtis ir pragaras išlaisvins mirusius, kurie yra juose (), ir kad mirtis ir pragaras bus sunaikinti.

21 skyriuje mums sakoma, kad „Dievas nušluostys visas ašaras iš jų akių, ir nebebus mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo, nes buvusiosios dalykos praėjo. Ir sėdintis

soste tarė: „Štai aš darau viską nauja. Ir jis man tarė: „Rašyk, nes šie žodžiai yra tikri ir ištikimi“ (4, 5 eilutės). Paskutiniame Biblijos skyriuje skaitome: „Jis parodė man tyrą gyvenimo vandenų upę, skaidrią kaip krištolas, tekančią iš Dievo ir Avinėlio sosto. Jos viduryje ir abiejose upės pusėse buvo gyvenimo medis, kuris davė dvylika rūšių vaisių ir kas mėnesį davė savo vaisių, o medžio lapai buvo tautų gydymui.“ (Apreiškimo 22:1,2). Apreiškimo 22 skyriaus 17 eilutėje skaitome: „Dvasia ir nuotaka sako: „Ateik! Ir kas girdi, tepasako: „Ateik! Ir kas trokšta, teateina. Ir kas nori, teima gyvybės vandenį nemokamai.“

Ar galime prašyti daugiau Dievo Žodžio patikinimų, kad Jis iš tiesų suteikė vaistą nuo išprotėjusio pasaulio ligų? Taip, tautos turi būti išgydytos, ir šiame pranašystėje mums sakoma, kad Dievas suteikė priemonę tautų išgydymui. Tad pakelkime galvas, išmeskime savo baimes ir laukime artėjančio šios karalystės įkūrimo, nes yra visos priežastys tikėti – ir viena iš jų yra dabartinis pasaulio beprotybė – kad Dievo karalystė yra arti.